

νησις τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου κατέστη διὰ τὴν ἀστρολογίαν ἀντικείμενον κερδοσκοπίας, καθότι ὑπέθετον ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς δημιουργίας ὁ Τοῦτότης ἐκυρίευσεν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ.

Ἡ ἀστρολογία τῶν Χαλδαίων διεδόθη ταχέως, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, καὶ εἰς τοῦτο, πολλὰ αἷτια συνέτειναν. Τὰ ἰσχυρότερα πάντων ἦσαν αἱ σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῆς μετεωρολογικῆς ἀστρολογίας τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς πίστεως ἣν εἶχον περὶ ὑπάρξεως ἐνὸς ἀρωγοῦ δαίμονος, καὶ μετὰ τῆς δοξασίας περὶ τῆς εἰς ἀστέρας μεταμορφώσεως τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Χαλδαῖοι προέλεγον τὸν καλὸν ἢ κακὸν κειρὸν ἐκ τῆς παρουσίας ἢ ἀπουσίας τινῶν ἐκ τῶν ἀστέρων. Οἱ Χαλδαῖοι ἐπίστευον ὅτι τὰ διάφορα ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα ἀννεοῦντο μετὰ μίαν δωδεκαετῇ τοῦ ἡλίου περίοδον. Ἡ ἀστρονομία, ὡς μετῆρχοντο αὐτὴν κατὰ τὰς πρώτας ἑκατονταετηρίδας τοῦ βωμαϊκοῦ κράτους, ἦτο πολύπλοκόν τι καὶ δυσνόητον σύστημα. Οἱ ἐπαγγελλόμενοι αὐτὴν διεκρίνοντο γενικῶς διὰ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ μαθηματικοῦ, καὶ ἡ ἐπιστήμη αὐτῇ ἀπῆναι πλειοτέρην σκέψιν, πλειοτέραν ἐπινοητικὴν δεξιότητα ἀφ' ὅσων αἱ νέαι ψευδοεπιστήμαι, αἱ γνωσταὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα *φρενολογία* καὶ ὁμοιοπάθεια.

Δὲν εἶναι πολὺ ἄξιον λόγου τὸ νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν κατάστασιν τῶν ἐπὶ τῆς ἀστρονομίας σπουδῶν τῶν ἀρχαίων, ὡς καὶ τὴν ἀρχικὴν ἱστορίαν καὶ χρονολογίαν τῶν τε Αἰγυπτίων καὶ Ἀσσυρίων. Τῷ ὄντι, ἂν ἀνερευνήσῃ τις τὴν πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ψαμμητίχου αἰγυπτιακὴν χρονολογίαν, ὡς ἐξάγεται αὕτη ἐκ τε τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Μανέθωνος, τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Διοδώρου, οἵτινες ἅπαντες ἠρύσθησαν τὰς γνώσεις των ἀπὸ τῶν αὐτῶν πηγῶν, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἀπὸ γνησίων καταλόγων τῶν ἐντοπιῶν ἱερέων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ στόματος παραδόσεως· ἐὰν, ἀφοῦ ἐπισταμένως μελετήσωμεν τὰς ἀγάνους αὐτὰς χρονολογίας ἐν αἷς μικρά τινα ἱστορικὰ διδόμενα ἀπαντῶνται, συγκρίνωμεν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας, ὅπως ὀρίσωμεν κατὰ πόσον εἶναι ἀξιόπιστοι, θέλωμεν ἰδεῖ καθαρῶς ὅτι διαφέρουσιν ἐντελῶς κατὰ πάντα, καὶ ὅτι ὁ συμβιβασμὸς αὐτῶν καθίσταται ἀδύνατος δι' οἰασδῆποτε κανονικῆς μεθόδου.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

Η ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΑ.

Ἡ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΛΩΤΕΡΒΡΟΥΝΝΟΥ.

(Συνέχεια· καὶ τέλος, ἴδε φυλλάδ. 14.)

» Ἡ ὁμιλία αὕτη διέχυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου ἀγνὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Ἀπεχαιρέτησα τὴν Λαύραν καὶ τὴν κυρίαν Βλανβίλλ, αἵτινες ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπαύριον. Ἀνέμιξα τὰ τῆς χαρᾶς δάκρυα πρὸς ἐκεῖνα τῆς Λαύρας, καὶ δὲν ἀφῆκα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐκλαίον ὡς αὕτη ἀπὸ θλίψιν καὶ λύπην.

Ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐκεῖνα ἐγκατέλειπον τὴν κοιλάδα τοῦ Λωτερβρούννου ἦτο στιγμή καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀλλὰ δι' ὅλους ἀντιθέτων ὁδῶν. Μὴ δυνάμεναι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν χωρεῖς νὰ τρέξωσι μεγάλους κινδύνους, ἀπεφάσισαν νὰ διέλθωσι μέρος τῆς Γερμανίας, καὶ νὰ ἐπιβιβάσθωσιν εἰς ἓνα τῶν λιμένων τῆς Ὀλλανδίας. Ἡ πώλησις ἣν εἶχον κάμει τῆς μικρᾶς καλύβης των καὶ τοῦ ποιμνίου των ταῖς ἐπρομήθευσε τὰ διὰ τὸ ταξίδιον ἀναγκαῖα χρήματα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ὡς ξένος μὴ ἔχων τί νὰ φοβηθῶ ἐκ τοῦ ἐπαναστατικοῦ πελέκεως, καὶ ἐπιθυμῶν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον νὰ φθάσω εἰς τὴν πατρίδα μου, διήλθον ἐκ νέου τὴν Γαλλίαν, καὶ ἔφθασα εἰς τὴν Ἀγγλίαν πολὺ πρότερον ἐκείνων, περιμένων μετ' ἀνεκφράστου ἀνυπομονησίας τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἔσφιγγον ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο ὄντα, τὰ ὁποῖα μοι ἦσαν τόσον προσφιλῆ.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν μόνος ἐντὸς τοῦ δωματίου μου ἐσκεπτόμην περὶ τῆς Λαύρας καὶ ἤρχισα νὰ μετανοῶ ζωηρῶς, διότι ὑπερβολὴ τις ἀδροφοσύνης μ' ἐμπόδισε νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ὁ Οὐίλλιαμ παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν μου μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι δύο ξένοι ἐξήτουν νὰ με ὁμιλήσωσι, καὶ τὰς εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἠγέρθην παρευθὺς διὰ νὰ νὰ τρέξω πρὸς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποσύνην Βλανβίλλ, ἀλλ' ἡσθάνθην τόσον ζωηρὰν συγκίνησιν, ὥστε τὰ γόνατά μου ἐλύγισαν, ἡ καρδιά μου ἔπαλλε μετὰ σφοδρότητος, καὶ ἠναγκάσθην νὰ σπριχθῶ πρὸς στιγμήν ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Οὐίλλιαμ. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ κυρία Βλανβίλλ καὶ ἡ Λαύρα ἐπλησίασαν πρὸς ἐμὲ με πολλὴν χάριν καὶ εὐγένειαν· ἡ Λαύρα εἶχε κοσμίως χαμηλώσει τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἐφαίνετο τὸ ἀπεικόνισμα βαθείας

λύπης. Ἡ ταραχή ἐκ τῆς ὁποίας ἡ κυρία Βλαντίλλ δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ, ἡ διαφορὰ τῆς ἐνδυμασίας μου, ἡ πολυτέλεια αὕτη τὴν ὁποίαν ἡ περιουσία μου μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἔχω, ὅλα τέλος τὴν ἐμπόδιζον νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ. Ἔθεσε μεταξύ τῶν χειρῶν μου τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶχε λάβει ἐκ Βέρνης, ἐγὼ δὲ προσποιηθεὶς ὅτι ἀνέγνωσα αὐτὴν, τῇ εἶπον· Μάλιστα, κυρία, ἐγὼ εἶμαι ὅστις τολμῶ νὰ σὰς προσφέρω ἐν ἄσυλον. Ἡ οἰκία μου, ἡ περιουσία μου, ἡ ζωὴ μου καὶ πᾶν ὅ,τι κατέχω σὰς ἀνήκουσιν· ὑπεσχέθην νὰ προσφέρω εἰς ὑμᾶς ὅλας τὰς περιποιήσεις καὶ τὸ σέβας τὰ ὁποῖα υἱὸς προσφέρει εἰς τὴν φιλοστοργωτέραν τῶν μητέρων, καὶ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ δεσποσύνη θυγάτηρ σὰς ἀπεποιήθη νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην τῆς πρὸς ἐκείνην τοῦ πτωχοῦ Τῶμ... Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐρύθημα ζωηρὸν ἔβαψε τὰς παρειὰς τῆς Λαύρας, καὶ ὑψώσασα ἐπ' ἐμοῦ ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς ἀνέκραξε· « Μέγιστε Θεέ! εἶναι ὁ Τῶμ, αὐτὸς ὁ ἴδιος Τῶμ! » Ἡ ἐκπληξίς τῆς, ἐκείνη τῆς κυρίας Βλαντίλλ καὶ αἱ παραφοραί τῆς χαρᾶς μου δὲν δύνανται νὰ περιγραφῶσι, καὶ νομίζω προτιμότερον ν' ἀφήσω εἰς τὴν εὐαισθησίαν σὰς, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ μαντεύσῃτε τὴν εὐτυχίαν μου, παρὰ νὰ προσπαθῶσω ματαίως διὰ χρωμάτων νὰ σὰς ζωγραφῶσω τὰ αἰσθημάτα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίᾳ γλῶττα δύναται νὰ ἐκφράσῃ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀφίξιν των εἰς Λονδίνον, ἡ Λαύρα ἐγένετο κυρία Βεντῳόρθ. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν συζύγων, τὰ τρυφερώτερα καὶ τὰ ζωηρότερα τῶν αἰσθημάτων εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ δὲν θὰ ἐξέλθωσι ποτέ. Δύο τέκνα εἶναι ὁ καρπὸς τόσον προσφιλοῦς συμνώσεως καὶ σκέπτομαι διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν των σχέδια τὰ ὁποῖα θέλω νὰ πραγματοποιήσω. Ἡ ζωὴ μου κατέχεται ὑπὸ ἐλπίδων, τὰ πάντα μοὶ προσμειδιῶσιν εἰς τὴν φύσιν, καὶ χάρις εἰς τὸν σοφὸν ἱατρὸν Ἐλλιότ, εὐχαριστῶ καθ' ἡμέραν τὸν Θεόν, διότι μοὶ διεφύλαξεν ὑπαρξίν τῆς ὁποίας ἐκτιμῶ τώρα ὅλα τὰ θέλητρα....

Οἱ συνδαιτημένους του ἤκουσαν μετὰ πολλῆς συγκινήσεως τὴν διήγησιν ταύτην καὶ ἐπειδὴ ἡγάπων τὸν κύριον Θωμᾶν Βεντῳόρθ, ἔλαβον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν αἰσθημάτων του μᾶλλον ἢ εἰς ἐκείνην τῶν συμβάντων του. Αἱ ψυχαὶ των συνεκινήθησαν εἰς τὴν ἐξεκόνισιν τῶν νέων ἐντυπώσεων ἀνθρώπου, ὅστις παρασυρ-

θεὶς ὑπὸ τῆς ἀηδίας καὶ τῆς θλίψεως ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου καὶ μετοικισθεὶς ὡς νέον ἄνθρωπος ὑπὸ οὐρανὸν διαχυέστερον, καὶ εἰς γῆν γονιμωτέραν, ἐπανέρχεται βαθημηδὸν ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ ἐκ τῆς ἀπελπισίας εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἡ συνομιλία ἐμψυχούται, ὁ οἶνος διαχέεται εἰς μεγάλας δόσεις, καὶ αἱ προπόσεις ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς προπόσεις. Ἐπὶ εἰς ὑγείαν τῆς Κυρίας Βεντῳόρθ, τῆς Κυρίας Βλαντίλλ, τοῦ καλοῦ Τῶμ, ὅλων τῶν κοιτῶν τοῦ Λωτερβρόουνου, καὶ πρὸ πάντων εἰς ὑγείαν τοῦ δόκτορος Ἐλλιοτ. Ὁ περίφημος ἱατρὸς παρὼν εἰς τὴν τελετὴν ταύτην, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἥρωας, ἀνταπεκρίνετο μὲ τόσῃ χάριν εἰς ὅλας τὰς προπόσεις τῶν συμποτῶν, ὥστε, λέγουσιν, ὅτι τὴν ἐπαύριον δὲν ἦτον εἰς κατὰστασιν νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀσθενεῖς του.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Κ. ΜΠΑΜΠΑΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΚΡΟΝΒΕΛ.

Ὁ ἑκτακτος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ὃν ἀπέκειτο διὰ τῆς μεγαλοφυΐας του νὰ ἀνατρέψῃ θρόνον καὶ ὑποδουλώσῃ τὴν πατρίδα του, γενόμενος τύραννος ἄνευ σκήπτρου, καὶ βασιλεὺς ἄνευ στέμματος, ἐγεννήθη τῇ 25 Ἀπριλίου 1599. Πρωίμως δ' ἐδῆλου χαρὰ τῆς ἀδάμαστον καὶ γόνιμον φαντασίαν, διαθέτουσαν αὐτὸν πρὸς τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις βραδύτερον μετετράπη εἰς ἀπὴν ἡ φαντασίαν· νεώτατος δ' ἔτι ὢν εἶχε τοσαύτην περὶ τοῦ μέλλοντός του πεποίθησιν, ὥστε προκατελήφθη ἀπὸ πρόληψιν ὅτι γυναικὸς φάσμα ὤφθη αὐτῷ, ἀγγέλλον τὴν ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ βασιλείου μέλλουσαν θέσιν του. Μετὰ τριάκοντα δ' ἔτη ἐπείσθη ὅτι ἡ ὀπτασία αὕτη τῆς ἐξαφθείσης φαντασίας του ἦτο Θεοῦ ἀποκάλυψις. Ἐξελθὼν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβριγίας δὲν ἐνησχολήθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νόμων, ἀλλ' ἀμέσως ἐξώκειλεν εἰς βίον ταραχῶν καὶ καταχρήσεων, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐν βραχεὶ χρόνῳ κατηνάλωσε τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀπολειφθεῖσαν μετρίαν περιουσίαν. Νυμφευθεὶς δὲ ἀκολούθως, μόλις τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας τυο ἄ-